

съ прѣсти челото: хи, хаплю, че нали трѣбва да се окжпя пакъ! Де ще намѣримъ вече такава баня?

Съблѣкохъ се и хайде съ главата надоле въ „хауза“. Веднага се събудиха всички. И сѣщо се съблѣкоха. Шумъ, викъ, плискане... А когато найсетне се облѣкохме, навѣнъ бѣше съмнало.

Скоро после, до едни камъне край шосето за Айтосъ, ние се простихме съ нашитѣ бургаски испращачи. Единъ отъ тѣхъ (Атила Дочковъ се казваше, запомнихъ го поради страшното му име. После тоя човѣкъ презъ цѣлия си животъ бѣше дѣловодителъ на книгоиздателството Хр. Г. Дановъ въ Пловдивъ) се качи надъ камънитѣ и ни извика:

— Добъръ часъ, другари! Носете много здраве, кждето минете! Много здраве на цѣла България!

Моятъ другаръ Стоянъ.

Айтосъ е турско градче.¹ Ние го отминахме съ презрение. А бѣше вече следъ обѣдъ (отъ Лѣджата до Айтосъ е комай толкова пѣтъ, колкото е и отъ Лѣджата до Бургасъ). Пече онова тракийско слънце, — здраве му кажи. Пѣкъ ние сме малко капнали — било отъ безсънната нощъ, било отъ двойното кжпане въ горещата лѣджа. За щастие, тукъ нивитѣ сж вече пожънати и свободно полѣхва вѣтрецъ. Каква ли облага и отъ него, но все е нѣщо.

— Знаешъ ли, Стояне, — викамъ; за насъ е щастие, че нивитѣ сж пожънати.

— Защо?

— Довечера ще спимъ на меко.

Стоянъ не може да разбере. Пѣкъ азъ съмъ

¹) Айтосъ сега е съ 8,000 жители и е единъ отъ найгиздавитѣ наши околийски градове.